

„Umístění v soutěži Radniční listy 2020 je úspěchem přispěvatelů“ říká Kateřina Kapalová

Náš Zpravodaj bodoval!

Richard Kozohorský, autor rozhovoru, foto archiv Kateřiny Kapalové

Osobnost:

Mgr. Kateřina Kapalová

- > Vdaná, dvě děti
- > Vystudovala Sociální a kulturní antropologii na Západočeské univerzitě v Plzni
- > Pracovala ve společnosti T-Mobile
- > ZÁLIBY: sport, kultura, přátelé

► „Texty nadprůměrné, rozmanitá volba témat a vysoká úroveň jejich praktičnosti, články po stylistické stránce dobře zpracované, originalita, perfektní zpracování on-line archivu, nechybí edukativní obsah, poutavé titulky, grafická úprava je velmi moderní a příjemná, přehledná a čistá... Grafik pracuje s piktogramy, vše ladí k dokonalosti, je to velmi znát a výsledek je úžasný...“

Pozoruhodné, ale o co se jedná, zeptal jsem se paní Kateřiny Kapalové.

„Je to hodnocení odborné poroty prvního ročníku soutěže o Radniční listy 2020 ve zkratce, které přisoudilo velkopopovickému Zpravodaji 14. místo z 69 účastníků v kategorii měst a obcí nad 2000 obyvatel. Nedílnou stopou v obsahu Zpravodaje jsou pravidelné informace zastupitelstva obce o činnosti radnice. Porota hodnotila především snahu přinášet obyvatelům města aktuální údaje zejména o hospodaření města, způsobu nakládání s městským majetkem, výběrových řízeních, plánovaných investicích, jež jsou navíc předkládány v přehledné formě.“

► Kateřino, máte ráda sladké?

KK: „Sladké ráda mám. A je docela s podivem, že se mi ani po pěti letech práce v naší kavárně nepřejedlo. Ale nepřeháním to s ním.“

► Nic se nemá přehánět, natož sladké, mnozí štamgasti cukráren by jistě mohli vyprávět. Není lepší pocítit sladkobol třeba při utužování fyzické kondice? Zvlášť v těchto neblahých týdnech a měsících. I o tom přece něco víte.

KK: „Naše rodina se snaží o tzv. zdravý životní styl, do toho zahrnuji rozumné stravování, sport a třeba otužování. Takže já se denně chodím otužovat do našeho zahradního jezírka, což je oprava výzva, má aktuálně 3 stupně. Přes zimu také chodím pravidelně do sauny. A když to čas dovolí, chodím do lesa s hůlkami na nordic walking. Mám takové oblíbené okruhy kolem 10 km. A vůbec se snažím chodit hodně pěšky, hlavně po Popovicích. A celkem to funguje, nebýváme nemocní... Teď to ale musím třikrát zařukat!“ ☺

► Prozradte mi – kdy vstáváte?

KK: „Za normálních okolností vstávám v půl sedmé a vypravuji děti do školy. Když to čas dovolí, chodím s mladší dcerou pěšky.“

► Zmínila jste děti...

KK: „Druhá dcera dojíždí do Prahy, ale vstává stejně.“

„Bez stálých přispěvatelů by to nebylo to pravé ořechové.“

► A v týdnech a měsících trvajících kabinu ministerstva školství?

KK: „Distanční výuka má své výhody právě v tom, že nemusíme vstávat nahonem. Mé dcery jsou již velké, takže vše zvládají samostatně. Nicméně tam to asi, co se výhod týká, končí.“

► Pokoušely se v časech domácí koro-navuky hledat vůči vám roli kárajícího učitele?

KK: „To ani ne, ve školních předmětech jsem zatím pořád ještě o trošku lepší, i když je to chvílemi, přiznávám, docela záběr. Ale třeba co se týká módy, tak dost často slyším... Ale mamí, to snad nemyslíš vážně!“ ☺

► Jásají nad vynucenými prázdninami? My, školáci, tenkrát ano, hlavně když byly nadplán, třeba ty uhelné. Jak mně se s přibývajícím věkem do školy nechtělo... A vám?

KK: „Starší dcera chodí do nové školy, ta nese on-line výuku a vynucené prázdniny špatně, do školy se moc těšila, ale mladší dcera, ta se adaptovala rychle. Já byla pilná studentka, prázdniny jsem měla ráda, ale vždy jsem se po nich zase těšila do školy. Tak si to alespoň pamatuju.“ ☺

► Byla jste raději ve škole nebo venku, na hřišti?

KK: „Já jsem jako dítě pořád litala venku, za domem, hráli jsme vybiku, na klepáč, to byla taková ta kovová konstrukce na klepání

koberců, na četníky...pořád jsem byla v pohybu, zůstalo mi to do dneška."

► **Pokud mohu soudit, tak převážně v kavárně u Andělky. I když, momentálně žádné pobíhání „po place“. K okénku, ke kávovaru, k okénku...**

KK: „V práci mám opravu pohybu dost, a to i v čase „okénka“. Situace opravdu není různá, ale nestěžuji si, naši stálí zákazníci nás moc podporují, takže to nějak zvládneme. Ke kávě mě přivedla shoda okolností. Končila jsem v zaměstnání a kamarádka přišla s nápadem otevřít v Popovicích kavárnu. A jestli bych pryč do toho nešla. Tak vznikla Andělka. Otvírali jsme na podzim roku 2014. Od té doby fungujeme víceméně ve stejném kolektivu, jsme téměř „rodinný“ podnik, v tom je naše velká výhoda.“

► **Mimochodem, nabízíte báječnou prove-nienci v útulném prostředí. Chutná i vám?**

KK: „Vše, co nabízíme, jsem ochutnala a můžu tak s klidným srdcem nabízet našim zákazníkům. Mám i své oblíbené. Hlavní ale je, aby se u nás lidé cítili dobře, snažíme se o domácí atmosféru. Což vychází také proto, že tu práci děláme s láskou.“

► **Našel bych v nabídce i vaši dobrotu?**

KK: „Náš provoz funguje tak, že každá z nás, když je ve službě, tak peč. Jsou ale recepty, na něž si netroufnu, například Kremeš. Ten je bezpochyby číslem jedna v oblíbenosti.“

► **Kolik cukroví jste napekla na Vánoce?**

KK: „Popravdě, na Vánoce peč hlavně kvůli dětem, protože to mají rádi. Jinak mi cukroví peč moje maminka. Takže vlastníma rukama máme symbolicky pět druhů. Nenechám si ale ujít vánočku, mám recept po mé babičce. Vydrží maximálně dva dny... Peču během svátků tak třikrát.“ ☺

► **Stihli jste štědrodenní večeři, než zazvonil Ježíšek?**

KK: „Ale to zcela jistě, kromě toho i Ježíšek si hlídá, aby přišel v ten pravý čas. Když jsem byla malá, tatínek si schválně několikrát přídával, aby nás napínal... Teď to prožívám se svými dětmi a těším se snad víc než ony.“

► **Napadá mě – jak často slyší vaše okolí – nestíhám!**

KK: „Někdy si připadám, že nestíhám nic... Poslední dobou jsem se naučila, že se všechno nemusí řešit ihned, a že dost věcí se beze mě obejde. Což na jednu stranu nepotěší, ale na druhou stranu víte, že máte kolem sebe lidi, na které se můžete spolehnout.“

► **Opravdu jsem nečekal, že se spolu po obecních volbách sejdem na poradě o nové tváři velkopopovického Zpravodaje, paní šéfredaktorko.**

KK: „No, upřímně řečeno, to ani já ne. Ale okolnosti tomu zřejmě chtěly: končil tehdejší šéfredaktor, pan Zbyněk Pokorný, já jsem měla zkušenosti z přechozích let a Vy jste zase redaktor...“

„Současná tvář Zpravodaje je především výsledkem kolektivní práce.“

► **Býval jsem, když ještě býval sport výkladní skříní Mladé fronty... Pokud jsem nahlédl do Zpravodajů let minulých, příliš mě nenadchl.**

KK: „Je na každém vedení úřadu či místním spolku nebo sdružení, kolik a jaké informace zveřejňuje. Náš časopis nemá klasickou redakci, tedy někoho, kdo vyhledává témata a píše články. My jsme víceméně závislí na tom, kdo nám jaký příspěvek pošle. Ať už text samotný, nebo doplněný snímkem. Za každý příspěvek jsme moc rádi!“

► **Jistě máte povědomí o tom, jak dlouho velkopopovický Zpravodaj vychází. V jeho záhlaví, ani v anonci, se ročník neuvádí.**

KK: „V loňském roce jsme se intenzivně pátrali v historii Zpravodaje a našli jsme první čísla z roku 1973. Při čtení tehdejších článků na nás úplně dýchla atmosféra té doby. V podobě, jak ho známe dnes, tzn. s barevnou obálkou, vychází od roku 2015.“

► **A odkdy se pojí se stránkami Zpravodaje vaše jméno?**

KK: „Do jeho přípravy jsem se zapojila v červnu roku 2011. Byla jsem na rodičovské dovolené a nabídka tehdejší starostky, paní Marty Čermákové, na práci v časopisu mě zaujala. Bez jakýchkoliv předchozích zkušeností jsem naskočila rovnou do přípravy prázdninového dvojčísla. Byl to křest ohněm, ale nějak jsem se s tím popasovala a zůstala až do roku 2014, kdy jsem zase vracela do svého původního zaměstnání. Po pětileté pauze jsem se vrátila na výpomoc s jedním číslem – no a vídíte, spolupracujeme už dva roky.“

► **Jaký progres co do obsahu a formy během let Zpravodaj zaznamenal?**

KK: „Zpravodaj byl a stále je členěn na rubriky, to se nezměnilo. Jistě hodně záleží na práci grafika, každý do něj vnáší své zkušenosti a představy. Aktuální podoba je tedy výsledkem spolupráce s grafickou, paní Petrou Jirkovskou, která v našem časopise zúročila letité zkušenosti s přípravou tištěných periodik.“

► **To, že náš Zpravodaj je kvalitnější i čtivější, než býval, není sporu. Vysloužil si celorepublikového uznání. Přisuzují to vaší práci.**

KK: „Jeho současná tvář je především výsled-

kem kolektivní práce. Kromě textů samotných máme i inzerci, o kterou se stará paní Eva Hradilová, paní Petru Jirkovskou už jsem zmínila. A rozhodně by to nebylo to pravé ořechové bez stálých přispěvatelů, ze školy a školky, ze spolků a sportovních klubů. Není zde prostor všechny jmenovat, ale patří jim velký a upřímný dík. Bez nich by byl náš časopis suchopárný, ba nudný.“

► **Možná by bylo zajímavé vědět, jak čtivý je mezi občany... Jeho obsah je zrcadlem jejich vztahu k tomuto nádhernému kraji. Až neuvěřitelně jsem se s ním šzil. Čím to, ptám se často sám sebe, velkoměšťáka?**

KK: „To jistě víte nejlépe sám ☺. Já jsem se do Velkých Popovic přivdala a mým snem rozhodně nebylo bydlet na „vesnici“ za Prahou. Ale pak přišly děti, našla jsem si zde přátele a zvykla jsem si na pohodlí domu, a hlavně zahrady, k tomu krásná příroda nadosah... Už bych rozhodně neměnila.“

► **Zaslechl jsem, že jste byla aktivní házenkářkou. Dokonce ligovou. Jistě, o rozdílu mezi sportováním a vrcholovým sportem jste promluvila. Ale přesto, řekněte, jak moc házená, zvláště něžné pohlaví, bolí?**

KK: „Házená je trochu tvrdší sport, ale já jsem to tak tehdy nevnímala. Brala jsem to jako sport, kde byla prima parta. Naštěstí se mi vyhnula vážnější zranění. Vydržela jsem hrát jedenáct let.“

„Dávám za cíl vychutnávat si každodenní drobné chvílky štěstí.“

► **A momentálně, sport v onom každodenním mumraji – stíháte?**

KK: „Sport byl vždycky součástí mého života. Manžel je vášnivý cyklista, takže využíváme zdejšího báječného okolí a hodně jezdíme na kole. A před dvěma lety jsem začala hrát tenis, ten mě opravdu chytnul za srdce, vlastně celou naši rodinu.“

► **Co všechno chcete, nebo přímo musíte, stihnout v Novém roce?**

KK: „Já si takové cíle nedávám. Spíš naopak, celá doba je tak strašně uspěchaná, čas přímo šíleně letí, tak si spíš dávám za cíl si užívat života a vychutnávat si každodenní drobné chvílky štěstí.“

► **A co si přejete?**

KK: „Totéž, co všem blízkým i všem našim občanům: především pevné zdraví v rodině a optimismus do Nového roku. A našemu časopisu hodně spokojených čtenářů.“

Připojuji se a děkuji Vám za rozhovor. ■